

УДК 351.862.4:323
DOI: 10.31733/15-03-2024/2/504-505

Віктор ЩЕРБАНЬ
аспірант кафедри
управління та адміністрування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА В СФЕРІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Державна політика у сфері національної безпеки є однією з найважливіших складових стратегії будь-якої країни. Національна безпека охоплює широкий спектр аспектів, включаючи захист територіальної цілісності, захист від зовнішньої агресії, боротьбу з тероризмом, кібербезпеку, енергетичну безпеку, безпеку виробництва та інші важливі сфери.

Перш за все, державна політика в сфері національної безпеки передбачає розробку комплексних стратегій та програм, спрямованих на забезпечення безпеки країни. Ці стратегії враховують потенційні загрози та ризики, що стоять перед країною, та визначають шляхи їхнього запобігання та нейтралізації. Вони також передбачають розробку механізмів координації дій між різними відомствами та організаціями, що займаються питаннями безпеки.

Крім того, державна політика в сфері національної безпеки включає в себе здійснення дипломатичних зусиль для підтримки міжнародного миру та стабільності. Це може бути досягнуто шляхом участі у міжнародних організаціях, підписання договорів з іншими країнами про співпрацю в сфері безпеки, а також здійснення дипломатичних зусиль для вирішення конфліктів та примирення сторін.

Крім того, важливо враховувати внутрішні фактори, які впливають на національну безпеку, такі як економічна стабільність, соціальна солідарність, захищеність прав людини та демократичні цінності. Державна політика в цій сфері передбачає створення умов для стабільного економічного розвитку, підвищення рівня життя громадян, зміцнення демократичних інститутів та забезпечення захисту прав і свобод людини.

Соціальні медіа розглядаються як один із важливих інструментів формування громадської думки та впливу на неї. Соціальні медіа, які займають активну позицію в індивідуальній, суспільній та державній площині, перетворилися на сфери, де плануються, ініціюються та керуються соціальними рухами. Соціальні медіа пропонують потужним країнам можливість втручатися проти інших безкоштовно і з невеликим ризиком, особливо через співробітників розвідки та лобі. Для цього стало простіше ініціювати, підтримувати та керувати бажаною провокацією з будь-якої точки світу через Інтернет. З огляду на те, який вплив на суспільство матиме мета терористичних актів, відомо, що соціальні медіа виділяються як метод, що використовується для поширення страху та тривоги в суспільстві. Миттєвий обмін інформацією, хороша комунікація між правоохоронними органами та іншими підрозділами безпеки, а також налагодження належного управління між собою дають значні переваги від досліджень у сфері боротьби зі злочинністю, тероризмом та контррозвідки [1].

У процесах державної політики, що стосуються національної безпеки, такі фактори, як оголошення вимог та покращення іміджу інституцій перед громадськістю, також оцінюються в інтегрованому соціальному підході до національної безпеки. Зміни і трансформації в житті суспільств; Небезпеки та потреби зумовлюють необхідність постійного оновлення концепції та інституцій безпеки. Платформи соціальних медіа, які розглядаються як канали для «політичної участі» роблячи голоси громадян почутими, дозволяють мобілізувати маси. Активні дії соціальних рухів, що можуть підірвати національну безпеку, також можуть бути сформовані за допомогою соціальних мереж. Політична поведінка, яка може виражатися в політичній участі, політичній взаємодії та політичній дії, може перетворитися на інтернет-активізм. Громадянин же стикається з небезпекою стати «постачальником даних». Цифрове прослуховування, яке може бути пов'язане з такими взаємодіями, як обмін повідомленнями, лайки, коментування, повторний обмін, заголовки (хештеги), згадки тощо, що називається стороннім моніторингом переміщень людини, може призвести до небезпек у суспільстві та державному житті, які

обмежують свободу особистості та послаблюють державу [2].

У процесі того, як уряди вживали заходів для захисту громадян за різними напрямками, національний і глобальний баланси безпеки змінювалися. Ці зміни відобразилися в тенденціях з контролю над доступом, приватністю над прозорістю, національної безпеки над громадянськими свободами та нагляду за анонімністю. Перехід від відкритості та прозорості

Конфіденційність та обмеження доступу до різних даних (включаючи публічну інформацію) є ознаками ширшої зміни парадигми, яка все частіше замінює інформаційну інфраструктуру на користь анонімності інфраструктурою, яка полегшує та уможливорює спостереження. розгляд питання прав на інформацію; Такі інформаційні права слід розуміти з точки зору користувача. У межах уваги до політики національної безпеки та інформаційних потоків потрібно забезпечити ефективний спосіб розгляду поточних інформаційних проблем у зв'язку з «політикою, безпекою та громадянськими свободами». Громадянські свободи, в обмін на гарантії національної безпеки, повинні ґрунтуватися на вільних, відкритих і демократичних національних кодексах [3].

Занепокоєння з приводу «відсутньої інформації» або «темних архівів» які є результатом більш обережного управління урядовою інформацією, може створити інші перешкоди щодо доступу до інформації. Ці обмеження можуть бути поглиблені в контексті громадської безпеки, запобігання злочинності та національної безпеки, кіберзлочинності та кібербезпеки. Частина Закону про громадську безпеку в Сполучених Штатах дозволяє всеосяжним державним установам і правоохоронним органам отримувати доступ до інформації, пов'язаної з подорожами, а також дозволяє перевіряти таку інформацію на наявність винятків з варіантів злочинів, не пов'язаних з терористичною діяльністю. Метою правоохоронних органів є забезпечення відповідності своїх можливостей реагування технологічним розробкам та страхування від постачальників телекомунікаційних послуг, інфраструктура яких відповідає потребам правоохоронних органів у спілкуванні в режимі реального часу.

«Електронні кордони» впливають на розширення співпраці держав, обмін інформацією та участь у міжнародних угодах і політиках завдяки новій або покращеній безпеці. Існує потреба в ширшому національному діалозі та більшій «громадській участі». Значне занепокоєння щодо потоку інформації, законів та політики дедалі більше залежить від факторів та впливів, які виникають за межами національних кордонів. Ці ситуації підкреслюють, як іноземні поліції національної безпеки та новітні технологічні тенденції можуть поставити під загрозу здатність уряду захищати та контролювати інформацію про своїх громадян, незалежно від того, наскільки широкою може бути національна інформаційна політика. Відсутність інституційних структур, які б ефективно займалися наглядом і загальною національною безпекою, загострює проблему.

Отже, державна політика у сфері національної безпеки є складним і багатогранним процесом, який вимагає поєднання стратегічного бачення, оперативності у прийнятті рішень та широкої взаємодії між урядовими структурами, громадськістю та іншими зацікавленими сторонами. Лише такий комплексний підхід дозволить ефективно забезпечувати безпеку країни та захищати національні інтереси в умовах сучасних викликів і загроз.

1. Kaplan, M. (2020, Şubat). Terörle ve Diğer Suçlarla Mücadelede Kolluğun Sosyal Medya Kullanımının Değerlendirilmesi. Güvenlik Bilimleri Dergisi, UGK Özel Sayısı, 207-233.

2. Kurnaz, A., Kayar, İ. G., ve Görün. (2019). Ulusal Güvenlik ve Sosyal Medya: Fırsatlar ve Tehditler. Management and Political Sciences Review, 1(2), 75-96.

3. Caidi, N., ve Ross, A. (2005). Information Rights and National Security. Government Information Quarterly, 22, 663-684.